

сълза. Ч. 129. „Колко-то срьдце боляло, толкова сълзы канале“ *посл.*
Л. Д. 1872 р. 263—канало. *ib.* 69 р. 156. Сѣкиму чейка прилива,
Стояну не ъ допѣла, С дребни ъ сълзи прилива. Д. 21, 20—22. Дѣт-
ца-та ницѣт, майка ги мири, С горещи сълзи рани им гаси. Д. 55,
19—20. Стойна си 'оро играе—и сѣдзи роне. М. 20. Та пойде Неда
дома си И сасъ сѣлзи си рука: Мале ле мила мале. Д. 8. 2, 26—28.
Отъ дѣ сѣ са земале у нея толкова сѣлзи, господи? Текатъ, като рѣка
текатъ. З. 147.

Слъзгавъ *пр. см. слъзгавъ, скользяй*: Стыблата на дърветата
бѣха до толкова високии слъзгави, што беша съвсемъ невъзможно
да ся покачи челоуѣкъ на тѣхъ. Х. II, 76.

Слъзливъ *пр. полный слезъ*: Много време оста коѣничано съ
вдигнати раѣ, и слъзливы очи. Р. А. 48.

Слъзы *м. д. капая (по капѣ)*: Прѣди да извържѣтъ неперу-
дыты единый край на пашкулыты начина да слъзи. Л. Д. 71 р. 234.
Мана не дохожда отъ въздуха, а слъзи изъ дървеса-та. *ib.* р. 100. Въ
она островъ растеше единъ видъ дебело дърво на което сълзаніе ста-
ваше камфора. Прѣзъ мѣсѣца Майя го засичаха жителитѣ на двѣ мѣста,
та сълзеше влажността изъ него свѣжото лѣто, а прѣзъ есенята исх-
ваше това дърво. Х. II, 34. Очи-ты му слъзѣтъ (слезѣтся). Л. Д. 71 р. 136.

Слънце *с. с. солнце, сѣ м.* **Слънцето**, **Слънчице** *ум. сол-
нышко*: Зайди, зайди моѣ ясно слънце, Огрѣй огрѣй, ясно мѣсечин-
ко. Д. 38, 10—11. Слънцето би нагрѣяла Мѣсецо би надвишѣла. Пс.
21—2, 556. Хайде да легнем да поспим До-дѣ слънце-то припече, До-
дѣ роса-та улѣти. Д. 81, 6—8. Стана си мете рамните дворе, Емъ дво-
ри мете, емъ на слънце вреви. Юй слънце, слънце, юй ясно слънце!
Високо греешъ, редома гледашъ, Дали виде, слънце, моата майка? —
— В. 24. Слънце склонило на ручекъ, Съ свалила Ангелина. М. 171.
Н' ѣ изва'е на ясно сѣнце, Дуръ ѣ сторіе бѣла Бугарка. М. 79. Да
би ми те ветаръ исушило, Да би ми те сонце изгорило. М. 9. Ага въ
появѣдливѣтъ вутрина на сѣе бѣло соавналу и слонце угрѣлу, Ивана
Иваница поще не рука да стане на поатъ да тоаргне. Ч. 256. „Сонце,
мило сонце, синоуѣ заранъ зайде. М. 232. Отъ какъ слонце ке угрее,
До какъ слонце ке ми зайде. М. 171. Сѣнце, мило сѣнце, постой, по-
чекай ме! М. 238. Едно паниче медъ да ся наяде всичкый свѣтъ? Слън-
це. Ч. 120. *Особенно при сравненіяхъ*: Сѣби-ти им сѣкѣт като ясно слън-
це. Д. 42, 19. Всякой ще ти отговори, че та бѣше хубавица като слън-
це,—една въ свѣта. Л. Д. 1875 р. 129. Не ѣ дете кѣде годѣ, Тоу' ѣ
бѣлекъ на земля-та, Кѣде стое, слонце грее, Ка зборува, бисеръ блу-
ва, Ка сѣ смее, злато лее! М. 385. А што беша невестата, И хѣбава п